

[Stinus.]

har brug for at gøre os klart, i hvor høj grad afrikanske problemer, problemerne i det sydlige Afrika, præger arbejdet i FN. Sagt med beretningens ord:

„Tidsmæssigt indtog disse spørgsmål en ganske dominerende rolle.“

Dette betyder, at der er mindre tid eller slet ingen tid til de problemer, som vi finder af betydning, og som vi måske mener at FN først og fremmest skulle beskæftige sig med: nedrustning, miljøproblemer, sikring af menneskerettighederne uden for Afrika etc. Vi kan ikke forvente, at de afrikanske lande, udviklingslandene og de arabiske lande, der naturligt betragter Mellemøsten-problemerne som deres store sag, skal afse tid og energi til at beskæftige sig med disse fjerne og for dem abstrakte problemer. Hvis vi ikke forstår dette, hvis vi reagerer surt, vil vi være med til yderligere at svække FN. Tværtimod gælder det om, at vi endnu stærkere end hidtil sætter ind på at hjælpe afrikanerne og udviklingslandene og araberne med at løse deres problemer, således at FN i højere grad får mulighed for at beskæftige sig med vores problemer, som naturligvis i virkeligheden også er afrikanernes, udviklingslandenes, arabernes osv.

Hvordan sætter vi ind? Det er jo ikke gjort med at stemme for stærke resolutioner i FN, eventuelt efterfulgt af udglattende stemmeforklaringer, eller ved udvidet økonomisk støtte til de afrikanske frihedsbevægelser. Salg af Namibiaskind i Danmark, danske idrætsfolks deltagelse i sportsarrangementer i apartheidstaten Sydafrika og danske firmaers aflønning af afrikanske arbejdere samme sted har også noget at gøre med Danmarks muligheder for at bidrage til en løsning af problemerne i det sydlige Afrika. Beretningen taler om udfordringen imod den sorte mands værdighed. Danske deltager i denne udfordring. Det, der er brug for til afhjælpning af dette forhold, er et oplysningsarbejde, der kan gøre det klart for alle, hvad apartheidstaten Sydafrika står for.

Det hedder i beretningen, at for de nord-

ske lande fik drøftelserne om de afrikanske problemer et i alt væsentligt tilfredsstillende forløb. Tilfredsstillende — men kom vi en løsning af problemerne nærmere?

Jeg tror, vi skal tillægge de nordiske kontakter med den afrikanske gruppe i FN overordentlig stor betydning, men mon vi ikke gennem samarbejde med de øvrige 8 EF-lande har fået endnu større muligheder for at påvirke udviklingen gennem en påvirkning af EFs politik over for Sydafrika og via samarbejdet mellem de ni en påvirkning af de store vestlige lande? Indtil disse tager hensyn til FN-resolutionernes indhold, er ingen løsning på problemerne i det sydlige Afrika i sigte. Hvordan bedømmer udenrigsministeren disse påvirkningsmuligheder?

Lad mig endelig for en ordens skyld tilføje, at vi naturligvis også skal tage til orde imod de afrikanske regeringer, som fører en politik, der tilsidesætter fundamentale menneskerettigheder, f. eks. Uganda og Tanzania, hvad angår øen Zanzibar. Vort nære samarbejde med Tanzania inden for bistandsområdet forpligter os simpelt hen til at tage til orde mod de overgreb, der fortsat finder sted på Zanzibar inden for republikken Tanzanias område. Lejligheden er der, når Tanzanias udenrigsminister om kort tid kommer på officiel besøg i Danmark.

Af FN-beretningen fremgår, at de 9 EF-lande under generaldebatten benyttede anledningen til

„at afvise enhver mistanke om, at EF skulle sigte imod skabelsen af et indadvendt, selvisoleret fællesskab, motiveret af selvished og selvtilstrækkelighed. Tværtimod ønskede EF-landene et fællesskab med en positiv og udadvendt holdning over for den øvrige del af verden.“ Det er et program, som det radikale venstre helt og holdent kan tilslutte sig.

Jeg skal herefter vende mig til det mere praktiske, de rådslagninger mellem de ni EF-lande, hvori den danske FN-delegation deltager, og som — igen med beretningens ord —